

ΤΟ ΑΣΤΥ

ΕΤΟΣ Α'

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘ. 1

39 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 39

Ἡ συνδρομὴ ἑτησία καὶ προπληρωτέα διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ δραχ. 12, διὰ τὰς Ἐπαρχίας δραχ. 13 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 20. Ἀγγελίαι καὶ εἰδοποιήσεις καταχωρίζονται εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα ἐπὶ ἰδιαιτέρα συμφωνία.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 15

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1885

Τὰ προγράμματα τῶν ἐφημερίδων, ὅπως οἱ ἐναρκτήριοι λόγοι, ὅπως τὸ κικινέλαιον, ὅπως τὰ κλειδοκύμβαλα τῶν δεσποινίδων τῆς συνοικίας, ὅπως τὰ ἐπιδοτήρια τῶν δικαστικῶν κλητῆρων καὶ παντοῖα ἄλλα παραπλήσια, καταλέγονται εἰς τὰ φορτικά καὶ ἀνούσια ἐκεῖνα πράγματα, ἅτινα ἐφεῦρεν ὁ θνητὸς πρὸς βάσανον τῶν ὁμοίων του.

Εἵπομεν λοιπὸν ἐκδίδοντες τὸ παρὸν πρῶτον φύλλον τοῦ ΑΣΤΕΟΣ: Παρελθέτω τὸ ποτήριον — ἢ κάλλιον εἰπεῖν τὸ ἐκδόριον τοῦ προγράμματος — ἀφ' ἡμῶν καὶ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν! Καὶ ἀντὶ νὰ καταφύγωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ὀγκώδη μεγαλαυχίαν, ἣν κανεῖς δὲν πιστεύει, καὶ εἰς τὴν ζύμωσιν τῶν κοινοτοπιῶν, προσεκαλέσαμεν ὄλους τοὺς ἡμετέρους συνεργάτας παντὸς εἶδους καὶ παντὸς φύλου καὶ τοὺς παρεκαλέσαμεν νὰ λάβῃ ἕκαστος κατὰ σειρὰν τὸν λόγον καὶ ἐκθέσῃ ἐν ὀλίγοις τὴν ιδιότητά του, τὸν χαρακτήρα του, τὰς διαθέσεις του καὶ τὴν πορείαν ἣν θὰ τηρήσῃ ἐν τῇ μεθ' ἡμῶν συνεργασίᾳ. Ἡ πρωτοφανὴς αὕτη παρέλασις γενήσεται κατωτέρω καὶ τοιουτοτρόπως τὸ κοινὸν θὰ γνωρίσῃ ἀπειθείας τοὺς κυριωτάτους τῶν ἡμετέρων τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων συνεργατῶν, θὰ συνειθίσῃ ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ ὕφος των καὶ θὰ εὐχαριστηθῇ περισσότερον, ὡς ἐλπίζομεν, ἀπὸ τὴν ἀφελῆ καὶ ἀπέριττον ταύτην παρουσίᾳσιν παρὰ ἀπὸ τὴν δύσπεπτον κομπορρημοσύνην τῶν συμπαιγῶν προγραμμάτων.

Μίαν ἐξήγησιν ὁμῶς, μίαν διασάφησιν κρίνομεν ἀναγκαίαν καὶ ἐκ τῶν περιστάσεων ἐπιβαλλομένην. Ὅτε ἐδημοσιεύθη καὶ ἐκυκλοφόρησεν ἡ ἀγγελία περὶ τῆς προσεχοῦς ἐκδόσεως τοῦ ΑΣΤΕΟΣ τὸ πᾶν ἡρέμει. Ἡ πολιτικὴ

ἦτο νεαρκωμένη· οἱ ὑπουργοὶ ἐταξείδευον ἐκ περιτροπῆς· οἱ βουλευταὶ ἀνεπαύοντο ἐκ τῶν σωματικῶν ἀγῶνων των· ἀπελύοντο κατὰ σύμπτωσιν ταυτοχρόνως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας οἱ ἡμίονοι τοῦ πυροβολικοῦ καὶ οἱ διδάσκαλοι. Ἄλλ' ἡ χώρα ἡμῶν εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν ἀπροόπτων. Διὰ μίας τὸ θρασὺ πραξικόπημα τῶν Βουλγάρων ἀνεστάτωσε τὸ πᾶν· πολεμιστῆριοι παιᾶνες ἀντηγοῦσι ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος· καλοῦνται εἰς ἐπιστράτευσιν οἱ βουλευταὶ, οἱ ἔφεδροι καὶ αὐταὶ αἰσικαὶ τῶν προγόνων· κροτοῦσι τὰ τύμπανα, ἡγοῦσιν αἱ σάλπιγγες, ἀλαλάζουν οἱ ῥήτορες, οἰμῶζουσι οἱ ποιηταὶ καὶ μίᾳ γενικῇ φωνῇ ἀκούεται: Ζήτω ὁ Πόλεμος!

Καὶ τὸ ΑΣΤΥ λοιπὸν; . . . Θὰ εἶνε πολεμικόν; θὰ εἶνε σοβαρόν; Ὅχι, κύριοι, τὸ ΑΣΤΥ θὰ μείνῃ ἐκεῖ ὅπου κελεύει ὁ προσηρισμὸς του· θὰ εἶνε ἀντίρροπον εὐθυμίας ὄχι παραχόρδου, ὄχι ὀχληρᾶς, ἀντίρροπον μάλιστα εὐχάριστον καὶ ἀναγκαῖον ἐν ἡμέραις σοβαρότητος. Τηρεῖ τὸ μεϊδιάμα του καὶ τὸν ἄλβαν του χαριεντισμὸν· διὰ πᾶν τὸ παράξενον, πᾶν τὸ ἀσυμβίβαστον μὲ τὰς περιστάσεις, διὰ πᾶν ὅ,τι περιορίζεται ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἰλαροτραγωδίας. Ὅταν ἐπιστῇ πράγματι ἡ ἡμέρα τῶν ἔργων, τότε καὶ τὸ ΑΣΤΥ θὰ θυσιάσῃ προθύμως καὶ αὐτὸ τὸ μεϊδιάμα του ἐν ἀνάγκῃ χάριν τοῦ κοινοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος.

Καὶ νῦν ὁ λόγος εἰς τοὺς συνεργάτας μας.

Λοιπὸν ἐπιμένετε; Θέλετε κ' ἐγὼ νὰ προβῶ εἰς τὸ ἀπότολμον βῆμα; Θέλετε νὰ καταλίπω τὰς ἀσχολίας τοῦ φύλλου μου καὶ νὰ συμμερισθῶ τὰς ἀσχολίας τοῦ φύλλου σας;

Ἔστω τὸ ἀποφασίζω χάριν τοῦ ΑΣΤΕΟΣ. Τὸ ὄνομα τῆς ἐφημερίδος σας μοὶ παρέχει τὴν ἐγγύησιν ὅτι θὰ ἔχω εἰς τὰς στήλας αὐτῆς, ὡσάκις παρουσιάζομαι, συνοδίαν ἀνδρῶν εὐ ἡγμένων καὶ ἡ παρουσία μου ἀφ' ἐτέρου, δι' ἣν πολλοὶ θὰ ξενισθῶσιν ἴσως ἀποροῦντες πῶς μίᾳ γυνῇ μόνῃ ἀποτολμᾷ νὰ εἰσχωρῇ ὡς συνεργάτις εἰς ὄμιλον ἀνδρῶν καὶ μάλιστα δημοσιογράφων, — καὶ μὴ πρὸς βᾶρος! — θὰ εἶνε ἐγγύησις ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ ὅτι τοὺς δημοσιογραφικοὺς ἀγῶνάς σας καὶ τὴν πορείαν σας ἐν γένει θὰ διέπῃ πνεῦμα ἡρέμου καὶ ἀβρᾶς μετριοπαθείας.

Περὶ πολιτικῆς ὀλίγον θὰ μεριμνῶ· εἰς τὰ σοβαρὰ κοινω-νικὰ ζητήματα δὲν εἶμαι εἰδήμων· τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν κάλλιτεχνίαν ἀφίνω εἰς δεξιωτέρας χεῖρας. Ἄλλ' ὅπου δύναται νὰ ἐπεμβῇ ἀρμυδιῶς ἡ γυναικεία δικαιοδοσία, ἐφ' οἴου δῆποτε ἀναφουμένου ζητήματος τὸ ὅποῖον ἤθελεν ἀνάγεσθαι

εἰς τὸν κύκλον τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν γνώσεων τοῦ θήλεος φύλου, ἀπὸ τῆς μητρικῆς στοργῆς μέχρι τῶν *γαλμπαλάδα* καὶ ἀπὸ τῆς Μπουμπουλίνης μέχρι τῆς κυρίας Ὁβραί, θὰ εὐρηθε πάντοτε πρόθυμον τὴν ταπεινὴν συνεργασίαν μου.

ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὄρον ὅμως νὰ διορθώνητε ἐνίοτε τὰς ἀνορθογραφίας μου!

ἡ Μηνισία

Σημ. τῆς Διευθ. τοῦ ΑΣΤΕΟΣ. — Προβῆτε, κυρία, προβῆτε μὲ θάρρος! Τὸ ΑΣΤΥ ἀγάλλεται καὶ καυχᾶται ὅτι σὺν τῇ ἐμφανίσει του ἔχει τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸ πρῶτον εἰς τὸ κοινὸν τὴν πρώτην ἑλληνίδα δημοσιογράφον. Χάριν τοῦ ἐκτάκτου τούτου γεγονότος προβῆτε καὶ ὑμεῖς μετὰ θάρρους εἰς τὸ βῆμα ὅπερ δὲν εἶρε καὶ τόσοσ ἀπότολμον ὄσον φρονεῖτε. Συλλογίσθητε πόσα βήματα ἐκτελοῦσι οἱ κατ' αὐτὰς ἀσκούμενοι ἐθελονταὶ καὶ ἔφρονοι καὶ μὴ λυπηθῆτε νὰ κάμητε καὶ σεῖς ἐν καὶ μόνον! . . .

Ὡς πρὸς τὰς ἀνορθογραφίας σας ἠσυχεῖτε! Μεταξὺ τῶν χειρογράφων σας καὶ τοῦ δημοσίου μεσολαβοῦσιν οἱ στοιχειοθεταί, ἐξ ὧν πολλοί, ὡς διαβεβαίωμεν, εἶρε μᾶλλον ἐγγράμματοι ἀπὸ τινος ὑψηλότητος.

Κικιρίκου, κικιρίκου! Κάμετε καὶ μένα θέσι, νὰ σὰς πῶ τὸ πρόγραμμά μου μὲ τὸ κόκκινόν μου φέσι. Κόκκορας κ' ἐγὼ ἀντάρτης ἐν τῷ μέσῳ τῶσων ἄλλων, κόκκων, κούκων, κικιρίκων καὶ λοιπῶν κοκκορομυθῶν, κάθε χαραυγὴ θὰ ψάλλω, «αἶ, καλοὶ μου συμπολίται, κικιρίκου, κικιρίκου, ἀπ' τὸν ὕπνο σηκωθῆτε, σηκωθῆτε κι' ὁ ἔχθρός μας καταφθάνει στὰς Ἀθήνας καὶ μᾶς σφάζει τοὺς κοκκόρους καὶ τοὺς γάλλους καὶ τὰς χίνας». Κικιρίκου . . . ἀλλὰ βλέπω ἐνθουσιασμό μεγάλο καὶ μὲ πῶ μεγάλη ζέσι τὸ ἐωθινόν μου ψάλλω. Καὶ τ' αὐτίξ σας ἡ φωνή μου θὰ κουφαίνῃ ὀλοένα ὡς νὰ σφάζετε μὲ λύσσα τοὺς Βουλγάρους ἢ . . . ἐμένα.

Ζητεῖς παρ' ἀπλοῦ ἀστοῦ νὰ γείνη ἀστεῖος πρὸς χάριν σου. Καί, τίς οἶδε; σοῦ φαίνεται ἴσως καὶ εὐκολος ἡ ἐκπλήρωσις τῆς αἰτήσεώς σου. Ἄλλ' ἐσυλλογίσθησ πόσας δυσκολίας ἔχει τὸ πρᾶγμα, καθ' οἷον οἰανδῆποτε σημασίαν καὶ ἂν ἐκλάβης τὴν λέξιν ἀστεῖος; Ἄν ἔχη τὸ ἀτύχημα ὁ φίλος σου νὰ εἶνε ἀστεῖος, εἶνε δυνατὸν νὰ σοῦ τ' ὁμολογήσῃ; τὸ γνωρίζει ἄρα γε αὐτὸς ὁ ἴδιος; ἂν δὲ τὸναντίον ἔχη τὸ εὐτύχημα νὰ εἶνε ἀστεῖος, κατὰ τὴν ἄλλην, τὴν ἐνεργητικὴν ἔνοιαν—σοῦ φαίνεται εὐκολον νὰ κενώνῃ τὴν ἀστείότητά του ὄχι ὁσάκις τὴν ἔχει, ἀλλ' ὁσάκις τὴν θέλεις; Βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν ζητεῖς πράγματα εὐκολα. Ἄλλ' εἶνε ἀστός καὶ αὐτὸς, καὶ ἐπομένως ὑπήκοός σου. Ἄν τὸν νομίζης ἀστεῖον, κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην σημασίαν, κάμε τον ὅ,τι θέλεις. Εἶνε συνεργάτης σου χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὡς ἔλεγεν ὁ μακαρίτης Χάινε. Ἄν πάλιν φρονῆς ὅτι δύναται ἐνίοτε, ἀρῆα καὶ ποῦ, κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον, νὰ παραθέτῃ καὶ αὐτὸς μικράν τινα παροψίδα εἰς τὴν τράπεζάν σου, πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, καὶ νὰ μὴ

ζητῆς νὰ σοῦ γράφῃ εὐφύιας εἰς ὥρας ὀρισμένας, ὅπως γράφῃ ὁ Ἀντωνιάδης τοὺς στίχους του. Ἄυτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶνε διὰ τὸν καθένα, οὔτε καθ' ἡμέραν γίνονται, — χάριτι θεῶν!

Spas

Κ' ἐγὼ λοιπὸν 'στὸ ΑΣΤΥ ἀτρόμητος θὰ γράφω, μὲ θούρια καὶ σμπάρα θὰ ἐνοχλῶ τὸ γένος, σὲ κόκκινον μελάνι τὴν πένα μου θὰ βᾶφω καὶ θὰ ζητῶ πολέμους 'στὴν τρύπα μου χωμένος. Κάμετε 'λίγο τόπο σ' ἐμένα τὸ ποντίκι . . . σὰς ἔφαγα . . . βαρδάτε . . . ἢ θάνατος ἢ νίκη!

Σουρπ

Κατῆλθον χθὲς ἐκ τῶν Νεφελῶν διὰ τῆς καλάθου τοῦ Σωκράτους. Τὸ ταξείδιον δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστον, ἀλλὰ σὰς διαβεβαίω ὅτι εἶνε ἀπειράκις προτιμότερον καὶ ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὰ ταξείδια τῶν ἑλληνικῶν σιδηροδρόμων.

Ἦμην περίεργος νὰ ἴδω τὸ Ἄστυ σας· περιεπλανήθην ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν καὶ διεσκέδασα πολὺ. Κατὰ πρῶτον κατεδιώχθην ἀνηλεῶς ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἔπειτα ἐνέπεσα εἰς χεῖρας λωποδυτῶν καὶ τελευταῖον εἰς ἓνα βόθρον, ὅποθεν μ' ἐξήγαγεν ἡ εὐσπλαγχνία ἐνὸς ἀστυνομικοῦ κλητῆρος. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἔκαμα τὴν ἀνοησίαν νὰ τῷ ὁμιλήσω εἰς ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, μ' ἐξέλαβεν ὡς Βερουτιανὸν ἐπαίτην καὶ ἤθελε νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ κρατητήριον· ἀλλὰ μὲ ἠλευθέρωσεν ἅμα τῷ εἶπα ὅτι εἶμαι αὐτόχθων καὶ ὑπέθεσεν ὅτι θὰ ἔχω σχέσεις μὲ κάποιον ἐκ τῶν βουλευτῶν τῆς Ἀττικῆς.

Ζεῦ βασιλεῦ! τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν σας εἶνε ἀπέραντον ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν μου! Τὰ πολιτικά σας ἔμαθα ἀπὸ ἓνα σαλεψῆν μεθ' οὗ περιῆλθα τὴν πόλιν περὶ τὸ λυκαυγές· ἀλλ' αὐτὸς ἦτο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰ ἐμβατήρια τῶν ποιητῶν καὶ ἐμεγάλωνε τὰ πράγματα!

Εἶδα πολλὰ ἀξιοθέατα μέχρι τοῦδε· εἶδα τὴν Γενοβέφαν, τὸν ἐξώστην τοῦ δημαρχείου, τὰ γραμματοκιβώτια, τὸ προεδρεῖον ἐνὸς συλλόγου, τοὺς νεκροφόρους, τὰς ζυθοπώλιδας· εἶδα καὶ τὴν θέσιν ὅπου θὰ στηθῇ τὸ ἄγαλμα τοῦ Γλάδστωνος. Τὰ ἦθη σας εἶνε πολὺ περίεργα καὶ θέλω νὰ τὰ σπουδάσω καὶ νὰ δημοσιεύσω ἔπειτα τὰς ἐντυπώσεις μου μὲ τὴν συνήθη μου σκαιὰν εἰλικρινεῖαν καὶ ἀπλοϊκότητα.

Υ. Γ. — Κρίνω ἐπάναγκες νὰ δηλώσω ὅτι ἂν καὶ κατῆλθον ἐκ Νεφελῶν δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ συμμερίζωμαι τὰς θεωρίας τοῦ ἀξιοτίμου κ. Ῥηγοπούλου.

ΣΤΡΕΨΙΘΟΜΕ

Ἄν ἐζητεῖτο λέξις δυναμένη μόνη αὐτὴ νὰ συνοψίσῃ τὴν ὄλην ἡμῶν κατάστασιν, ἀναμφιβόλως οὐδεμία ἄλλη θὰ ἠδύ-

νατο νὰ ἐκπληρώσῃ τοῦτο ἀκριβέστερον καὶ ἐκφραστικώτερον ἢ τὸ μονοσύλλαβον καθβαλιστικὸν λεξεῖδιον τῆς χρημαστικῆς αργὸτ κράκ. Αὐτὴ ἡ κυβέρνησις ἐκήρυξεν ἀπὸ πολλοῦ τὸ οἰκονομικὸν κράκ. Ἡ φιλολογία μας εὐρίσκεται εἰς διηνεκῆς κράκ γενναίων ἐμπνεύσεων καὶ ἀξίων λόγου ἔργων. Κράκ πολιτικῶν ἀνδρῶν, κράκ κοινωνικῶν συμβάντων, μεγάλων ἐπιχειρήσεων, ἀξιωματημιονεῦτων πράξεων, κινήσεως, ζωῆς. Ἐν τῷ μέσῳ λοιπὸν τῆς κρακαστροφῆς ταύτης μεταφέρων τὴν σκηνὴν μου ἀπὸ τοῦ ἀοιδίμου ΑΣΜΟΔΑΙΟΥ εἰς τὸ ΑΣΤΥ νομίζω ὅχι ἄκαιρον νὰ κρατήσω τὸ διακριτικὸν αὐτῆς σῆμα, ἐλπίζων ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῇ κανεὶς καθόβουλος λογοπαίκτης νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἀέπιστε ἐκ στόματος κόρακος ἐξελεύσεται

Κράκ

Προθύμως ἀποδέχομαι κ' ἐγὼ τὴν πρόσκλησίν σας κ' εἰδοποιῶ καὶ τὸ κοινὸν καὶ τὴν διεύθυνσίν σας ὅτι συχνά, πολὺ συχνά θὰ γράφω εἰς τὸ φύλλον σας... Ταῦτα καὶ μένω τὸ λοιπὸν ὁ ἔσχατος τῶν φίλων σας

Guettiere

Τάδε ἐφθέγγατο Κύριος πρὸς Ἀββακούμ τὸν υἱὸν Μαλαχίου:

Δεῦρο ἀνάστα καὶ πορεύθητι εἰς Ἄστν, ὅτι ἡμέραι ἀγγαρείας ἐπέστησάν σοι.

Καὶ ὠδήγησε πνεῦμα Κυρίου τὸν Ἀββακούμ τὸν υἱὸν Μαλαχίου διὰ τῆς ἀμυώδους ἐρήμου τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου μέχρι τοῦ γραφείου τοῦ ΑΣΤΕΟΣ.

Καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ γραφείου 10' καὶ ἦν ἀριθμὸς νοερός διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν ἀριθμοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ ἀναστὰς ὁ διευθυντὴς τοῦ ΑΣΤΕΟΣ ἔφη πρὸς με τὸν υἱὸν Μαλαχίου:

— Τί γινώσκεις ποιεῖν;

Καὶ ἀπεκρινάμην ἐγὼ ὁ Ἀββακούμ καὶ εἶπα:

— Δέσποτα μικρὸς εἰμι καὶ ταπεινός· οὐ γινώσκω γαλλικὴν χρηστομάθειαν ὡς περ ἀνταποκριταὶ ἐφημερίδων, οὐ γινώσκω ἀνατομίαν ὡς περ Πύρλας, οὐδὲ δραματοποιίαν ὡς περ Ἀρνωτάκης· ἀλλὰ καὶ προφητείας καὶ ὀράματα καὶ χρησμούς ταῦτα ἐπίσταμαι καὶ γράψω.

Καὶ εὐθέως ἠκούσθη βροντὴ ἰσχυρὰ ὡς περ ἀπάντησις Καλλιγᾶ καὶ φοβηθεὶς ἀπῆλθον.

Ἀββακούμ

Διὰ τοῦ παρόντος ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ, ἰσχύοντος ὡς ἂν ἐγένετο εἰς δημοσιογραφεῖον, δηλῶ ὁ ὑποφαινόμενος, ὅτι μὴ δυνάμενος νὰ ἐγγραφῶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν σας, ἔνεκεν τοῦ οἰκονομικοῦ προγράμματος τῆς κυβερνήσεως

μου, εὐρίσκω εὐθηνότερον νὰ ἐγγραφῶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνεργατῶν σας.

Δὲν ὑπόσχομαι πολλά. Ὡν ἀκόμα ἀστοιχείωτος, ἔχων δηλ. ἰδιότητα ἀσυμβιβάστους δι' ἓνα καλὸν συνεργάτην, θὰ προσπαθῆσω, νὰ μὴ κηρυχθῶ τοῦλάχιστον ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μου ἀστν . . . γχώρητος διὰ τὴν τόλμην μου.

Ὅλως ἰδιδικός σας,

μεδ.

Σημ. Διευθ. — Ἰμ διαιτέρωσ καὶ ἡμεῖς παραδίδομεν εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν καὶ τὴν κοινὴν ἀγαράκτησιν τὸν ἐργάτην τοῦ ἀνωτέρω στυγεροῦ γλωσσικοῦ πραξικοπήματος.

Κυρίαὶ καὶ Κύριοι,

Εἰς τὸ Ἄστν τοῦ Περικλέους οἱ ἀστοὶ περιήρχοντο τὰς ἀγυῖας ἐρωτῶντες:

— Λέγεται τι καινόν;

Εἰς τὸ ΑΣΤΥ τὴν παρὸν κ' ἐγὼ θὰ κἀμω τὸ ἴδιον, θὰ σᾶς ἀνακοινῶ δὲ ὅ,τι μνηθάνω εἴτε περιέργων εἶνε, εἴτε ἀστείων, εἴτε αἰσθηματικῶν, εἴτε σκανδαλιάρικων.

Ἄστς

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Γ. ΠΕΤΜΕΖΑΣ

Τοῦ βουλευτηρίου αἱ πύλαι ἀνοίγονται μετὰ τινὰς ἡμέρας καὶ οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους καλοῦνται ὅπως συνεδριάσωσιν ὑπὸ ἐκτάκτους ἀληθῶς καὶ κρισίμους περιστάσεις.

Τὸ ΑΣΤΥ ἀναλαβὸν διὰ τοῦ προγράμματός του τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δημοσιεύῃ καὶ εἰκόνας τῶν ἐπιφανῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἡμετέρας χώρας ἀρχεται ἀπὸ τῆς εἰκόνης ἑνὸς νεκροῦ.

Ὁ θάνατος ἀφῆρπασε τὸν ἔγκριτον βουλευτὴν Καλαβρύτων ἐν ἡμέραις σοβαραῖς, ὅτε ἠδύνατο πολλὰς νὰ παράσχη εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου ἐκδουλεύσεις διὰ τῆς πείρας, τῆς συνέσεως καὶ τῆς υλοπατρίας του. Πολλοὶ μετὰ λύπης θὰ ἴδωσι κενὴν τὴν ἔδραν τῆς δεξιᾶς πτέρυγος παρὰ τὸν διάδρομον, ἔνθα συνήθως ἐκάθητο ὁ Ἀθανάσιος Πημεζᾶς με τὸν ἱστορικὸν του σκουφρον καὶ με τὰς διάπτρας του, ὁπότεν ἀνηγήρετο ἐκάστοτε καὶ περιήρχετο τὴν αἰθουσαν ὑποσκάζων κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ λαμβάνων τακτικώτατα δραγμῖδα ταμβάκου ἐκ τῆς ταμβακοθήκης τοῦ κ. Βλ. Βαλτινοῦ. Καὶ μετὰ λύπης πολλοὶ θ' ἀναμνησθῶσι τὰς ἀπὸ τοῦ βήματος ζωγράφου τῆς χειρονομίας καὶ τὴν εὐχον καὶ ζωντανὴν ῥητορείαν του, ἧτις ὁσάκις ἠγείρετο ὑπεράνω τῶν ταπεινῶν κομματικῶν ζητημάτων καὶ ἀνεφέρετο εἰς συμφέροντα τιμιώτερα καὶ εὐγενέστερα συνεχίνει καὶ ἠλέκτριζε τοὺς πάντας.

Φόρον συμπαιδείας ἀποτίνοῦσα πρὸς τὴν μνήμην αὐτοῦ ἡ ἡμετέρα ἐφημερὶς διασώζει εἰς τὰς στήλας αὐτῆς τὴν ἐκφραστικὴν μορφήν του, δημοσιεύουσα τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα, χαραχθεῖσαν ἐπὶ τῇ βάσει παλαιᾶς καὶ ἀτελοῦς φωτογραφίας, ὡς μὴ ὑπαρχούσης δυστυχῶς ἄλλης.

TO

TOASTY

TOASTY

TOASTY

TOASTY

TOASTY

TOASTY

TOASTY

TOASTY

T. H. 15 1875

A S T Y

Ep. Po...

M... Po...

20000

Bochly...

Mary...

11

ΕΚΕΥΕΙΕ ΕΦΕΔΡΟΥ . . . ΑΤΡΟΜΗΤΟΥ

(Δωμάτιον μετ' ἐπίπλων. Ὁ ὑποψήφιος ἐφεδρος κάθηται παρά τὸ γραφεῖόν του σύνουλος. Ἐν βιβλίον κείται ἀνοικτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Εἶνε ὁ Ἀμλέτος τοῦ Σαίξπηρ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐφεδρου πίπτουσι τυχαίως ἐπὶ τῆς φράσεως: to be or not to be?)

Ἐφεδρος. Λοιπὸν θὰ μπῆ ἢ δὲν θὰ μπῆ! (θέτει τὸν δείκτην τῆς χειρὸς του ἐπὶ τοῦ κροτάφου) Αὐταὶ αἱ προετοιμασίαι . . . ἐννέα καὶ ἡμισυ ἑκατομμύρια φράγκων (μὲ ὕφος Στύλων) καλὰ! (ἐγειρόμενος ἀποτόμως) λοιπὸν θὰ μπῆ. . . καὶ θὰ εἶμαι ἐκ τῶν πρώτων (μετὰ τινα σκέψιν) ἂν δὲν εἶμαι ἐκ τῶν τελευταίων . . . δηλαδὴ ἐν τῇ ὀπισθοπορείᾳ. . . ἀλλ' ὄχι, ὄχι! θὰ ζητήσω μάλιστὰ νὰ γείνω σημαιοφόρος! (λαμβάνει ἐν σαρωματόξυλον) Ὑποθέσωμεν ὅτι αὐτὸ εἶνε ἡ σημαία. . . ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ἐκείνου ἴσταται ὁ ἐχθρὸς (ρίπτει ἐν βλέμμα ὀπισθεν) ἐμπρός, παλληκάρια μου! προχωρεῖτε ὀλονέν, μὴ δειλιάτε εἰς τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ. . . ἐφοδος! (ἀκούεται κρότος βροντῆς καὶ πίπτει τὸ κοντάρι τῆς σημαίας ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἥρωός μας) ἀλλὰ τί λοιπὸν ἤρχισεν ἡ αἱματοχυσία; (ἀνοίγει ἐν παραθυρόφυλλον) ἄ! βρέχει. . . Ἀλλὰ θὰ πολεμήσωμεν (ἐπανακίθηται) καὶ πῶς ὄχι; Μήπως εἴμεθα χειρότεροι τῶν Βουλγάρων; Καὶ ἡ διακοίνωσις τῶν Δυνάμεων; οὔτε αὐτὴν δὲν τὴν φοβοῦμαι. . . ἢ Ἑλλάς οὐδέποτε ἠγωνίσθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Δυνάμεων (μετ' ἀποφάσεως) ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε ἠγωνίσθη. (ἐγειρεται) Τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν θὰ πολεμήσῃ. . . θὰ πολεμήσωμεν ὅλοι. . . θὰ πολεμήσω κ' ἐγώ, καὶ ἢ θὰ στεφθῶ νικητῆς ἢ θὰ ἐπανεέλθω νεκρός! . . . Καὶ τώρα ἄς σκεφθῶμεν εἰς ποῖον σῶμα θὰ καταταχθῶ. . . εἰς τὸ ἵππικόν, εἰς τὸ πυροβολικόν, εἰς τὸ πεζικόν ἢ εἰς τοὺς σκαπανεῖς; (μετ' ἐνθουσιασμοῦ) ἄ! διατί νὰ μὴ δύναμαι νὰ καταταχθῶ εἰς ὅλα συγχρόνως, διατί; ἀλλ' ὄχι θὰ γίνω εὐζωνος. . . θὰ φορέσω τὴν ἡρωϊκὴν τῶν πατέρων μας φουστανέλλαν (θέτει τὸν ἄνω δείκτην τῆς χειρὸς του ἐπὶ τοῦ κροτάφου) ἀλλὰ δὲν δύναμαι ἄρα νὰ καταγραφῶ εἰς τὴν Μακεδονικὴν φάλαγγα; ναί, θὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν καὶ θὰ τῆς εἰπῶ—εἶμαι Μακεδὼν, θέλω νὰ γίνω Μακεδὼν. . . δώσατέ μου ἐνδύματα μακεδονικά! θέλω νὰ πολεμήσω καθὼς σεῖς. . . (ὀπισθοχωρεῖ ὀλίγον) πῶς δὲν μὲ δέχεσθε; καὶ τώρα; ἄ! τώρα δὲν μοῦ μένει ἢ ὁ ἱερὸς λόχος! Ἐμπρός λοιπὸν εἰς τὸ ἱερὸν σῶμα! Ἐκεῖνοι ἤρχισαν νὰ ἐγκυμνάζωνται, ἔχουσι καὶ σάλπιγγα μάλιστὰ (ἀκούεται σάλπισμα) ἰδοὺ! . . . εἶνε αὐτή. . . γνωρίζω τὴν φωνὴν τῆς ἥτις μὲ καλεῖ (ἐξω φρενῶν) στῆτε, στῆτε ἱερολογῆται! ἔρχομαι κ' ἐγώ! (ἴσταται ἀποτόμως οἰονεὶ ὑπὸ κεραυνοβόλου σκέψεως καταληφθεὶς) Ἀλλὰ δὲν νομίζω ὅτι εἶμαι πρωτότοκος ὄρφανός; λόγος ἐξαιρέσεως! πλὴν τούτου θὰ ὑποχωρήσῃ ὁ ἀδελφός μου; ὄχι! θ' ἀπαιτήσῃ νὰ στρατολογηθῇ αὐτός! Ἐτερος λόγος ἐξαιρέσεως! Πλὴν τούτου δὲν μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας; τρίτος λόγος ἐξαιρέσεως· ἂ δυστυχία μου, δυστυχία μου! λοιπὸν δὲν θὰ πολεμήσω (κάθηται περιλυπὸς ἐπὶ τινος ἔδρας. Ἀκούεται κρότος εἰς τὴν θύραν) Τίς εἶ; — (Μία γωνῆ ἐξώθεν) Ὁ κ. Ἡρωίδης κατοικεῖ ἐδῶ; — Ἐφ:

Ναί! — (Ἡ γωνῆ) Εἴσθε ὑμεῖς; — Ἐφ: Ναί! — (Ἡ γωνῆ) Ἐξέλθετε· θὰ σᾶς δώσωμεν τὸ φύλλον πορείας· συμπεριλαμβάνεσθε εἰς τοὺς συμπληρώσαντας τὸ 27ον ἔτος τῆς ἡλικίας. ἩΡΩΪΔΗΣ (ἐν ἀπελπισίᾳ) Ὡ διατί νὰ μὴν ἔχω συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν ὄγδοον!

ΚΟΚ

+++++

Π Ο Λ Ε Μ Ο Σ

Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος! . . . θάλασσ' ἄς γείνουσ' ὅλα, ἡμέραι εἰς τὸ ἔθνος μας ἀνέτειλαν χρυσαῖ. . . Ταρατατάμ ἢ σάλπιγγες, μπαμ μπούμ τὰ πυροβόλα, καὶ ὄλοι τρᾶτε-πίνετε καλὰ καὶ βερεσέ. Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος! . . . κανένας μὴν πληρώνῃ, καὶ ἄς ἀκούεται παντοῦ πολεμικὸ κανόνι.

Φωτιά 'στὰ συναλλάγματα καὶ εἰς τοὺς τοκογύφους, κανόνι 'στους μπακαλήδες καὶ εἰς τοὺς ξενοδόχους, τῶν δανειστῶν σας κόψετε τὸν σφέρον διὰ ξίφους, κ' αἱματοωμένοι τρέξετε εἰς φάλαγγας καὶ λόχους. Δὲν ἔχουν πλέον πέρασιν προσωπικαὶ κρατήσεις, καὶ εἰς καιροὺς ἐξάψεως δὲν γίνοντ' ἐξοφλήσεις.

Δυὸ κουτσαβάκια τοῦ Ψυρρῆ γλεντοῦν σὲ μιὰ ταβέρνα κ' ἐκεῖ διὰ τὸν πόλεμον θερμώτατα προπίνουσι. . . Ἐ! ταβερνιάρη, μιὰ ὀκὰ τὰ κουτσαβάκια κέρνα, καὶ γράφτα 'στὸ κατάστιχο. . . τώρα λεπτὰ δὲν δίνουσι. Μὰ μόλις τοὺς ἐξήτησε ὁ κάπελας παράδες, κ' οἱ βλάμηδες τὸν ἄρχισαν ἀμέσως 'στους γιακαδες.

Λογίᾳ τις τοῦ πεζικοῦ κατενθουσιασμένους εἰς μπιραρίαν ἄγνωστον μονάχος κουτσοπίνει, ἀλλ' ἔξαφνα τὸν πόλεμο θυμᾶται ὁ καυμένος κ' ἕνα ποτήρι ἄσπαστο καὶ πιᾶτο δὲν ἀφίνει. Τσακίζει πᾶν τὸ προστυχόν, φιλεῖ τὴν σερβιτόρα, καὶ ξεγυμνώνει τὸ σπαθὶ μὲ ὅλην του τὴν φόρα.

Τοῦ στρατιώτου τὴν ὄρμην κανένας δὲν βαστᾷ, κ' ἐνῶ πετεῖετ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ ἄλματα γιγάντων, ἀπὸ τὸν Χρόνον Ἀθηναίων περνώντας ἐμπροστά « Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος, φωνάζει, τέλος πάντων ». Καὶ τρέχει, τρέχει πάντοτε εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου, πλὴν τέλος συλλαμβάνεται ὑπὸ τῆς περιπόλου.

Δυὸ Μακεδόνες φλογεροὶ ἐν πυρετῷ μεγάλῳ μέσα εἰς ἕνα μαγειριὸν γιὰ πόλεμο μαλόνουσι. . . ὁ ἕνας λέει — πόλεμος θὰ γείνη δίχως ἄλλο — ὄχι, ὁ ἄλλος ἀπαντᾷ, κ' ἀνάβουσι καὶ φουσκόνουσι. Ἀλλ' ἔξαφνα, δὲν ξέρω πῶς, τσακόνονται 'στὰ χέρια, κ' ἀρπάζουσι κατακόκκινουι: πηροῦνια καὶ μαχαίρια.

Ὅρμου ἐκτός κ' οἱ δύο των, κ' ἐνῶ τρεχάτοι φθάνουσι εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐμπρός τῶν ἀνδριάντων, εὐρίσκουσι ἕνα κουλουρτζῆν, καὶ γιὰ νὰ ξεθυμάνουσι, « Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος, τοῦ λένε, τέλος πάντων ». Μὰ τρέχει καὶ ὁ μάγειρας κατόπι ἀφρισμένος, πλὴν φεῦ! ἀντὶ νὰ πληρωθῇ γυρίζει κυλισμένος.

Κ' ἐνῶ προχθὲς 'στὸ σπῆτι μου ἐπήγγαινα μὲ ζάλη καὶ ἄσματα ἐψελίζα πολεμικῶν συμβάντων, ἀπὸ 'ψηλὰ μοῦ ἐβρίξαν δυὸ τοῦθλα 'στὸ κεφάλι, καὶ « Ζήτ' ὁ πόλεμος λοιπὸν, μοῦ λένε, τέλος πάντων ». Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος, εὐθὺς κ' ἐγὼ φωνάζω, καὶ τρέχω εἰς τὸ σπῆτι μου καὶ μιὰ κότα σφάζω.

ΣΟΓΡΗΣ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

Υπεσχέθημεν ἐν τῷ προγράμματι ὅτι τὸ ΑΣΤΥ θ' ἀναπληροῖ ἐν μέρει τὴν ἔλλειψιν εἰκονογραφημένης ἐφημερίδος καὶ τὴν ὑπόσχεσίν μας ἐκτελοῦμεν σήμερον παραθέτοντες ἐκτὸς τῆς εἰκόνης τοῦ ἀποθανόντος ἄρτι ἐπιφανοῦς πολιτικοῦ Ἰθῆας. Πετιμεζᾶ καὶ τὰς τοῦ ἀντιστρατήγου κ. Σκαρλάτου Σούτσου καὶ τοῦ διοικητοῦ τῆς ναυτικῆς ἡμῶν μοίρας ὑποναυάρχου κ. Μιλτιάδου Κανάρη.

Ὁ ἀντιστράτηγος ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ εἶνε ὁ πρεσβύτατος ἴσως τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἀνωτάτων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ ἡμῶν γεννηθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξ ἐπιφανοῦς οἰκογενείας τὸ 1807 καὶ ἄγων νῦν τὸ ἔβδομηκοστὸν ὄγδον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Κατ' ἀρχὰς ἐσπούδασε τὰ νομικὰ ἐν Γερμανίᾳ, εἶτα τὰ στρατιωτικὰ ἐν Μονάχῳ. Ἀξιωματικὸς ἐν τῷ βαυαρικῷ στρατῷ κατήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τῶν Βαυαρῶν ἐν ἔτει 1830, ἔκτοτε δὲ ὑπηρετήσας διαρκῶς ἐν τῷ ἑλληνικῷ στρατῷ ἀνελθὼν μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ἐν αὐτῷ βαθμοῦ, ἀπονεμηθέντος αὐτῷ μετὰ τοῦ μεγαλοσταύρου τοῦ Σωτήρος μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Θεσσαλίας. Ὁ κ. Σούτσος διόκει τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν κατὰ τὴν διάβασιν τῶν συνόρων ἐν ἔτει 1878 καὶ κατὰ τὴν κατάληψιν τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἄρτης ἐν ἔτει 1881, αὐτὸς δὲ καὶ πάλιν μετὰ τὴν προδοτικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν μέλλει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νὰ ὀδηγήσῃ τὸν ἡμέτερον στρατὸν εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης.

Ὁ κ. Σούτσος ἐχηρημάτισεν ὑπασιπότης τοῦ βασιλέως Ὁθωνος καὶ Αὐλάρχης τοῦ βασιλέως Γεωργίου, βουλευτὴς Ἀττικῆς ἐπὶ ἀρκετὰς περιόδους καὶ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΥΝΕΔΡΙΑΞΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

(Ἐκ τῶν στενογραφημένων πρακτικῶν).

Ἡ συνεδρίασις ἄρχεται τῆ 3ῃ μ.μ. Ἐνεκα τοῦ κρισίμου τῶν περιστάσεων τίθεται ἀμέσως εἰς ἐπιστράτευσιν ἡ προεδρεία. Καταλαμβάνει δὲ αὐτὴν μετὰ δεινὸν ἀγῶνα ὁ κ. Κάλλιφρονᾶς, ὅστις διατάσσει εὐθὺς νὰ ἐπέλθῃ ἡσιχία εἰς τὸ πῆριξ.

Ὁ κ. πρόεδρος. Κύριοι βουλευταὶ! Συνεπείχ τῶν νεωτέρων εἰδήσεων καὶ τῶν σοβαρῶν σκέψεων, αἰτινες μᾶς ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῶν γεγονότων, ἡ συνεδρίασις θέλει γείνει μυστική. (Χειροκροτήματα ἐκ τῶν ἀκροατηρίων οὐδὲν μετακινουμένων ἀπὸ τῆς θέσεώς των).

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΚΑΝΑΡΗΣ

Ὁ ὑποναύαρχος ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΚΑΝΑΡΗΣ υἱὸς τοῦ ἥρωος τῶν Ψαρρῶν φέρει ἐπαξίως τὸ ὄνομα ὑπερ ἐκλείπει ὁ πατὴρ του. Ἐγεννήθη τὸ μεσονύκτιον τῆς 22 πρὸς τὴν 23 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1822, δηλαδὴ ἀκριβῶς τὴν ὠραν καθ' ἣν ὁ πατὴρ του ἐπυρπόλει τὴν τουρκικὴν ναυαρχίδα τιμωρῶν τοὺς ἐναγεῖς τῆς Χίου σφαγεῖς. Ἐκ τρυφερᾶς ἡλικίας ὠσφράνηθη τὸν καπνὸν τῆς πυρίτιδος διότι ὁ πατὴρ του συμπαρέλαβεν αὐτὸν τὸ 1829 ἐπὶ τῆς κορβέτας Σπέτσαι εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Κρήτης. Ἐνδεκαετὴς ἀπεστάλη εἰς Γερμανίαν ὅπου ἐσπούδασε τὰ στρατιωτικὰ ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Μονάχου. Τὸ 1842 ἐγένετο ἀνθυποπλοίαρχος καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐπέμφθη εἰς Τουλῶνα διὰ νὰ ἐκπαιδευθῇ τὰ ναυτικά. Ἐπιστρέψας εἰς Ἑλλάδα ὑπηρετήσεν εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν ἀπὸ τοῦ 1847 βαθμηδὸν προαχθεὶς. Ἐνεργὸν μέρος σχῶν ἐπὶ τῆς Μεταπολιτεύσεως ἐξελέρη πληρεξούσιος Σύρου ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει, διετέλεσε δὲ κατόπιν καὶ βουλευτὴς Ν. Ψαρρῶν καὶ ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Τρεῖς ἐχηρημάτισεν ἀρχηγὸς μοίρας, κατὰ τὴν προτελευταίαν δὲ αὐτοῦ ἀρχηγίαν ἀπεστάλη εἰς Ἀλεξάνδρειαν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν σφαγῶν καὶ τοῦ ἐμπρησμοῦ, προστατεύσας τελεσφόρως τὴν ζωὴν καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ἡμετέρων ὁμοσυνῶν, καὶ γενόμενος ἄξιος διὰ τῆς διαγωγῆς του τῶν συγχαρητηρίων τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως. Προήχθη εἰς ὑποναύαρχον ἐσχάτως μετὰ τὴν αἰσίαν μεταφορὰν τῆς πλωτῆς δεξαμενῆς ἐκ Τουλῶνος θεωρηθεῖσαν δικαίως ὡς ἀληθὲς ναυτικὸν κατόρθωμα. Εἰς τὸν ὑποναύαρχον Κανάρην θ' ἀνατεθῇ ἡ ἀνωτάτη ἀρχηγία τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου ἐν περιπτώσει πολέμου καὶ τὸ ἔθνος μετὰ πεποιθήσεως ἀποβλέπει εἰς τὸν γενναῖον Ψαρριανὸν μὲ τὴν βεβαίαν ὑπερήφανον ἐλπίδα ὅτι μέλλει νὰ συνεχίσῃ εἰς τοὺς κατὰ θάλασσαν ἀγῶνας τὰς εὐκλεεῖς παραδόσεις τοῦ ἡρωικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος.

Ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἀνέρχεται ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ ἀρχεται λαλῶν.

— Κύριοι, βεβαίως δὲν περιμένετε ἀπὸ ἐμὲ νὰ σᾶς ἐκθέσω τὴν ἐν Ἀνατολῇ ὡς ἐκ τῶν τελευταίων ἀπροσδοκῆτων συμβάντων ἐπελθοῦσαν μεταβολὴν. Τὸ πραξικόπημα τῶν Βουλγάρων κατασχίσαν τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου ἐπέβαλεν ἡμῖν νὰ ἐνεργήσωμεν διὰ παντὸς τρόπον πρὸς περιφρούρησιν τῶν δικαιωμάτων μας. . . .

Τρικοῦπης. Μᾶς ἐπέβαλε νὰ μὴ ἐνεργήσωμεν, εἰμὴ ὑπολογίζοντες καταλλήλως τὸν τρόπον καὶ τὸν χρόνον. . . .

Μία φωνή (ἐκ τοῦ θεωρείου τῶν δημοσιογράφων) Ἡμεῖς ἐκηρύχθημεν πρὸ πολλοῦ ὑπὲρ τοῦ πολέμου τέλος πάντων!

Ὁ κ. πρωθυπουργὸς. Ἐπέβαλεν ἡμῖν, λέγω, νὰ μὴ ἐνεργήσωμεν. . . .

Τρικούπης. Ἐπέβαλεν ἡμῖν νὰ ἐνεργήσωμεν. . .

Τζάνης. Κύριοι, δὲν εἶνε πλέον καιρὸς ἐρίδων. *Alea jacta est. Vae victis! Fortuna juvat audaces.*

Μαργέλλος. Ἠγού, κύριοι, ἀγαποῦ τὴν εἰρήνην. Ἠγού εἴμι κυνικούς φιλόσοφους. . .

Τράκας. Προτείνω νὰ σταλῆ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ εἰς Φιλιππούπολιν.

Μεσσηνέζης. Ἡ πατριεὶ κινδυνεύει! . . Ἡ φωνὴ τοῦ καθήκοντος . . . Ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία . . . Ἡ . . . σθημαία! . . . (πίπτει λιπόθυμος ἀποπνεύει ἐκ τῆς συγκινήσεως).

Εἰς ἀντιπολιτευόμενος. Σεῖς ἐδειξατε τὸ καθήκον συνιστῶντες τὴν ἐξεταστικὴν. . .

Εἰς συμπολιτευόμενος. Αὐτὸ εἶνε τὸ εὐχαριστῶ, διότι δὲν σᾶς ἐστείλαμεν εἰς τὸ Εἰδικὸν Δικαστήριον. . .

Ὁ α΄. Ἔχετε τὸ θράσος νὰ ὀμιλήτε ἀκόμη. . .

Ὁ β΄. Σκασμός, ἀφιλότιμε!

(Ἀκούεται ὁ κρότος ἐνδὸς ραπισματος).

Ὁ κ. Δουζίνας. Ἐνεκα τοῦ ἐκτάκτου τῶν περιστάσεων φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ διπλασιασθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῆς τριακονταμελοῦς ἐπιτροπῆς, εἰς ἣν νάνατεθῆ πᾶσα ἐξουσία.

Ὁ κ. Ρηγόπουλος. Ὅταν ἐπέστρεφα ἐκ τοῦ εἰς Ἀμερικὴν ταξειδίου μου, εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ συναντήσω τὸν ἐξοχὸν φίλον μου Ἐδγάρδον Κυινέ, ὅστις μοι εἶπε «Τὰ ἔθνη δὲν ζοῦν μὲ τὴν στιγμὴν, ζοῦν μὲ τὴν αἰωνιότητα!». . .

Φωναὶ (ἐκ τῶν θεωρείων). Ὁχι λόγους, δὲν θέλομεν λόγους, ἔργα, ἔργα!

Ὁ κ. πρόεδρος. Τὰ ἀκροατήρια παρακαλοῦνται νὰ μὴ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν συζήτησιν. Ἡ συνεδρίασις εἶνε μυστικὴ.

Ἄλλαι φωναὶ. Σιωπὴ, καπνοφάνται!

(Ἀκούεται δεύτερον ράπισμα. Οἱ ἐν τῷ θεωρείῳ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων ἔρχονται εἰς χεῖρας. Θόρυβος, ποδοκροτήματα, κραυγαί. Εἰς πυροβολισμός).

Ἡ πρώτη φωνὴ (ἐκ τοῦ δημοσιογραφικοῦ θεωρείου). Ζήτω τέλος πάντων ὁ ἐμφύλιος πόλεμος!

(Δύεται ἡ συνεδρίασις).

ΚΡΑΚ

+++++

Γ Ρ Α Μ Μ Α Ι

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἐδημοσιεύοντο ἐν τῇ «Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως» ἀλλεπάλληλα διατάγματα περιέχοντα σωρηδὸν διορισμούς παντὸς εἶδους ἐπιστατῶν καὶ ἐπιστατριῶν. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐδημοσιεύετο τὸ διάταγμα περὶ ἐπιστρατείας. Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐνθυμούμεθα ὅτι καὶ ἄλλοτε κατὰ τὴν πρώτῃν περίοδον τῆς ἐπιστρατείας ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν ἔτυχε πάλιν ὁ αὐτὸς κ. Παπαμιχαλόπουλος. Ἐπομένως δύναται δικαιωματικῶς νὰ ὀνομασθῆ ὑπουργὸς τῶν ἐπιστατῶν, τῶν ἐπιστατριῶν καὶ τῶν ἐπιστρατειῶν.

†
††

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ κ. Πύρλας ἐπιθυμῶν καὶ αὐτὸς χάριν τῶν παρούσων περιστάσεων νὰ συντελέσῃ κατὰ τὸ ἐνὸν

εἰς τὴν ὑπέκκασιν τοῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος ἐδήλωσεν ὅτι προθύμως προσφέρει εἰς τὸ ἔθνος. . . τὸ ἡμισυ τοῦ ὀνόματός του.

†
††

Αἱ νεάνιδες τῶν Καλαμῶν κεντῶσι κατὰ τὰς ἐφημερίδας μεγάλην σημαίαν χρυσοπάρυφον, ὅπως δωρήσασιν αὐτὴν τῷ ἐκεῖ τάγματι, ἐφ' ἧς ἀνέγραψαν τὴν λέξιν *Tolmān*. Ἡ πρόθεσις τῶν καλῶν κορασιῶν εἶνε βεβαίως ὅσα τὸ δυνατόν ἀξιέπαινος· ἀλλ' εἶνε φόβος μὴ ἢ ἐπὶ τῆς σημαίας ἀναγεγραμμένη λέξις διεγείρῃ παρά τοῖς ἀποβλέπουσι πρὸς αὐτὴν μαχηταῖς μᾶλλον γαστρονομικὰς ἢ πολεμικὰς ὀρέξεις.

†
††

Αἱ τελευταῖαι διαδηλώσεις ἔφεραν πάλιν εἰς φῶς ὠθήσασαι ἐπὶ τῆς πολιτικῆς πλέον σκηρῆς καὶ ἀρχαῖόν τινα λησμονηθέντα ἠθοποιόν, τὸν κ. Ἄνδρονόπουλον διακριθέντα μεταξὺ τῶν ῥητόρων τῶν τελευταίων συλλαλητηρίων. Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ δὲν νομίζομεν ἄκαιρον ἐκλέγοντες μεταξὺ τῶν ἀπειρῶν περὶ αὐτοῦ ἀνεκδότων νὰ διηγηθῶμεν τοῖς ἀναγνώσταις μας τὸ ἐξῆς αὐθεντικώτατον.

Ὁ δημοφιλὴς ἠθοποιὸς παρίστανε ποτὲ πρόσωπόν τι ἐν τῇ *Λουκρητίᾳ Βοργία*. Ὡς συνήθως δὲ τὸ πλῆθος ἤκαμεν αὐτὸν ἀπλήστως καὶ ἐχειροκρότει παταγωδῶς. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Ἄνδρονόπουλος εὕρισκετο εἰς τὸ ζωηρότερον μέρος τῆς ὑποκρίσεως του καὶ ἐβρυχάτο περιόδους ἐπὶ περιόδων «Ὁὶκὸς Βοργίας, οὐκ ἄτιμία. . .!», ὅτε αἴφνης χάνει τὴν σειρὰν καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Στρέφεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ υποβολέως, ἀλλ' οὔτος σιγαῖ. Τὸ πλῆθος ἀρχίζει νάνυπομόνη καὶ ὁ Ἄνδρονόπουλος νὰ δυσανασχετῆ. Ἄλλ' αἴφνης ἐμπνεόμενος ἀποφασίζει νὰ συμπληρώσῃ αὐτοσχεδίως τὴν διακοπήσαν φράσιν καί: «*Τοῦ Ἑλλήνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει*», ἀναφωνεῖ ἀποβλέπων ἀτενῶς πρὸς τοὺς θεατὰς, ἐκτελεῖ μεγαλοπρεπῆ χειρονομίαν καὶ εἰσέρχεται μεγαλοπρεπέστερον ὑπὸ τὴν σκηνὴν!

+++++

ἈΝΕΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Λαῖδι, ἐνταῦθα. Δεγόμεθα ἐξ ὅλης καρδίας καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης μάλιστα. Ἐλευθερὰ ὦσον θέλετε! Ἄλλ' ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὄρον νὰ σᾶς γνωρίσωμεν καὶ συνεννοηθῶμεν κἀλλιον. — *Α. Σταυρ.* . . . Ἡράκλειον. Εἶνε ἀδύνατον δυστυχῶς ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους.

Τὸ παρὸν α΄ φύλλον τοῦ ἈΣΤΕΟΣ ἐξαιρετικῶς διανεμηθήσεται καὶ ἀποσταλήσεται καὶ εἰς πολλοὺς μὴ ἐγγραφέντας ὡς συνδρομητὰς. Οἱ μὴ βουλόμενοι νὰ κρατήσωσιν αὐτὸ καὶ νὰ θεωρηθῶσιν ὡς συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὸ εἰς τὸ ἡμέτερον γραφεῖον ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος.

Εἰδοποιοῦνται δὲ ἀπὸ τοῦδε οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ τῆς πρωτεύουσῆς, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅτι ὀφείλουσι νὰ πληρώσωσιν ἀνυπερθέτως τὴν συνδρομὴν των μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ τρίτου φύλλου.